

vereniging

O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der ODV Den Haag

Uitsl. voor verslagen en abonn.: DOVENETELWEG 57^a 2555 TD Den Haag tel. 684541

Secretariaat: KRAMVOGELLAAN 29 2566 CB Den Haag tel. 254273

W E E K B L A D

25e jaargang nr.43

nadruk verboden

10 juli 1981

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Go den avond vrienden

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar, denkt dus zelf na. Ons onderwerp voor heden dient van meer geestelijke aard te zijn. Daarom wil ik met u spreken over

H E T Z O E K E N N A A R H E T L I C H T

== = = = =

Want zoeken naar het licht is iets wat een ieder - meestal onbewust - tijdens zijn leven doet. Werkelijk belangrijk voor je wordt het echter eerst wanneer je terecht komt in die wereld die men het hiernamaals noemt, die wereld waarin je geconfronteerd wordt met jezelf.

Je verlangt naar vreugde, naar licht, naar vrolijkheid maar aan de andere kant kun je vaak niet aanvaarden dat hetgeen je werkelijk bent nu ook aan alle kanten en voor een ieder zichtbaar gaat worden.

Dan vlucht je weg voor het licht dat je in wezen begeert. En dit is in feite de meest droeve gang die je kunt maken. Er zijn gehele schijnwerelden opgebouwd waarin dergelijke entiteiten - soms in gezelschap, soms alleen - vertoeven.

Het zikt veelal droefgeestige werelden, vol rotswanden, soms met gesirs, soms met kolkende lavastromen en een enkele keer kom je soms iets tegen dat gelijkt op een hel van Dante.

Kenmerkende dvoor deze werelden is veelal een soort labyrint van gangen, trappen, smalle wegen. Steeds weer zie je de bewoners van die werelden denken: wij zoeken het licht. Kom, wij gaan naar het licht toe. Wanneer wij nu maar naar boven gaan dan zullen wij het wel vinden.

Maar elke keer weer worden zij ook geconfronteerd met de angst, de verschrikkingen die je moet overwinnen voor je de werelden van het licht werkelijk kunt betreden.

Ik weet niet, of dit alles u nu interesseert, maar mogelijk hebt u er later iets aan. Want het eeuwige leven is u niet gegeven in deze vorm. Onthoudt U dat maar. Cy rigens is dat zo erg niet, want deze vorm verslijt taaelijk snel. Wanneer je eenmaal overgaat en ontdekt dat al die rheumatische pijn-tjes e.d. weg zijn, dan is dat toch ook weer een hele op luchting.

Wat de situatie is waarin men daar verkeert? Elke mens draagt in zich bepaalde angstbeelden. Vaak zijn het dingen waar U op aarde niet zo aan denkt. Vaak zijn er voorstellingen deel van die zaken betreffen die jij eens gedaan hebt en sindsdien al lang weer vergeten hebt, ergens als een soort geraamte van een daad bijgezet in je hersenkas.

Het zijn ook allerhande gedachten die je hebt gekoesterd, dingen die je wel of juist niet hebt gedaan. Maar wanneer je doodgaat dan zie je die dingen eindelijk in de juiste verhouding. Je ziet ze precies zoals zij zijn.

Wanneer je nu dit alles alleen maar in jezelf zoudt zien zou het mogelijk nog niet zo heel erg zijn. Maar het komt ook buiten je te voorschijn als een soort demon, een grote wolk van verschrikking waarin allehande scènes uit het verleden en bekende gezichten je toe schijnen te grijzen en langzaam maar zeker neemt het geheel nog een werkelijk duivelse gestalte aan ook - op grond van je geloof, bijgeloof, verwachting.

Wanneer je desondanks normaal verder gaat gebeurt je niet. Het is een ijle nachtmerrie, waar je gewoon doorheen kunt lopen. Maar omdat het alles dingen zijn die je kent en alle vormen van angst die je ooit hebt gekend mee zijn verweven hierin, deins je er maar al te vaak voor terug. Maar je zult nooit naar een werkelijk licht kunnen zoeken voor je deze "demon" die in feite uit jezelf is voortgekomen, hebt verslagen.

Het lijkt wel een spookverhaal. En toch. Maar wat is dat licht dan waarnaar men zoekt? De mensen denken er over als een soort wereld met eeuwige zonneshijn - en als het dan meer dan 30° wordt daar hoor je alle Nederlanders weer klagen.

Maar het is iets geheel anders - Het is eerder een wereld waarin geen grenzen zijn. Het is iets wat u niet kent: u leeft altijd in een begrensde wereldje, zelfs de meest wijde landschappen worden nog begrensd door een horizon.

Maar deze wereld heeft geen werkelijke grenzen. Alles wat daarin is bestaat ook voor je, bestaat gelijktijdig voor je zonder afstand, vaagte of beperking. Alle dingen die in die wereld bestaan zijn gedachten.

Het zijn dus geen werkelijke dingen. Je kunt nu wel spelen dat je in een huisje woont, maar in feite is alles wat je dan meent te beleven en te hebben nog minder echt dan de trein van een kind, dat een paar stoeien achter elkaar zet en spoortje speelt - of autotje op de Mans, want je weet gewoon niet meer wat de kinderen van deze dagen doen.

Het licht in zichzelf is in feite het wegvallen van grenzen, het openstaan voor een totale werkelijkheid. Maar dat betekent dan wel, dat je voor het geheel van die werkelijkheid open dient te zijn. Je kunt geen voorbehoud maken.

Het licht is gewoon de volbdige en wederkerige aanvaarding tussen jou en de gehele kosmos die je kunt begrijpen. Zeker, er bestaan "sferen" die erg zonnig en erg gezellig zijn. Denk maar eens aan zomerland als voorbeeld. Op het ogenblik is in dit gedroomde zomerland zelfs een voetbalclub werkzaam waarin exprofspelers na hun overlijden veel sublimier spelen dan zij ooit voor hun werkgevers gedaan hebben, ofschoon zij geen enkel doelpunt neer uitbetaald krijgen.

Maar al dergelijke zaken zijn illusie, de rerun, het aanvaardend herbeleven van alle in het wensleven aanwezige droombeelden en activiteiten. Er is langere tijd iemand in een dergelijke sfeer geweest die wij eerst kort geleden naar een "hogere" sfeer hebben kunnen brengen. Die woonde in een huisje, een soort geestelijk peperkoek geval. Daarin was eigenlijk maar één enkele kamer. Deze vrouw die daarin "woonde" was voortdurend bezig daarin stof af te nemen. Dat was voor haar het summum: een kamer te hebben waar nooit rommel was en waat je alleen om de reinheid, de zuiverheid te accentueren je rond liep met een lap die nooit stof opnam omdat er nooit stof was.

Zij kwam zelden "buiten". Zij had daar ook geen redenen voor zo denk ik. Want voor haar was dát het ideaal. Nu wij haar wat meer vrij hebben gemaakt van deze dwangneurose - want zo iets was het - blijkt dat het arme mens op aarde gehuwd was met een arme man die heel weinig verdiende, heel veel dronk en zeer vruchtbaar was.

Aangezien ook het lichaam van de vrouw dit was heeft zij met haar acht kinderen altijd in de rommel gezeten en mogelijk juist daarom is het beeld van een rustige, reine, zuivere kamer voor haar een tijdlang het beste beeld van een hemel geweest.

Wanneer je "zomerland" door gaat kun je daar van alles vinden; parken, velden, bergen. Maar het is er niet echt. Het zijn dingen die je denkt. Misschien zie je opeens ergens op de achtergrond Mount Everest staan. Dan denk je "O, er is zeker net een bekende bergbeklimmer overgegaan die dat ding heeft gedacht. Maar het staat wel leuk."

Degenen die in die sfeer wonen reageren meestal wat anders. Zij zien ook opeens een dergelijk fenomeen en denken: gunst, dat ik dat niet gezien heb ofschoon het er altijd geweest moet zijn. Want zo denken mensen op aarde.

Kom je boven al die droomvormen uit dan bevindt je je in een ander soort wereld die bij gebrek aan betere beelden door ons gemeenlijk wordt omschreven als een mengeling van klankene en kleuren. In feite is alles wat je dan je wereld noemt alleen maar een grote reeks van geestelijke trillingen, een soort vibraties.

Kun je in de termen van een dergelijke wereld het licht nog omschrijven? Kunt u zich voorstellen, dat je de zon niet ziet maar haar toch voelt, alles weet wat er op, in en met die zon gebeurt, dat die zon ook "denkt" a.h.w. naar je toe en je duidelijk maakt hoe zij bezig is om zich, voortdurend zichzelf verterende, te vernieuwen?

Je ziet dus geen werkelijk licht, er zijn geen vormen meer maar wat je ziet, beleeft is in feite alle leven, in alle vormen en werelden, dat duidelijker en duidelijker in je besef naar voren wordt gebracht.

En dan kom jij opeens in die wereld. Want tijdens de overgang en daarna hebben alle menselijk wel ongeveer gelijke belevingen. Je valt a.h.w. in een soort trechter waarin je voor een ogenblik alleen bent met je eigen herinneringen.

Je hebt vaak voordien wel iets beleefd, gezien, van een lichte wereld, iets aanvoeld van vreugde. Maar altijd weer het je het idee dat je door een vortex wordt meegezogen en dan op de bodem van deze kolking gekonfronteerd wordt met alles wat je geweest bent, alles wat je gedacht hebt en alles wat je gedaan hebt.

Daar ontstaat dan ook het ikbeeld, waaraan je de eerste tijd na de dood niet meer kunt ontkomen. Zodra je het geheel van alles wat belangrijk was in dit leven - dit niet in andere levens - hebt geabsorbeerd wordt het tijd om naar buiten te treden.

Dan valt de kolk opeens rond je weg, is het weer licht. Maar misschien ben je dan niet zo heel erg tevreden met jezelf. Want velen kost het uiteindelijk heel wat moeite toe te geven dat zij ook maar flapdrollen waren of zo iets.

Ik hoop, dat deze term voor u nog steeds een gangbare en duidelijke is. Wanneer je eenmaal zover bent gekomen dat je dat licht rond je aanvaardt dan ben je zonder het te weten ook zover gekomen dat je jezelf aanvaardt. Dan wordt het voor jou steeds "lichter" omdat alles wat je ooit geweest bent, alle vormen die je ooit in werelden bekleed hebt en alle sferen waarin je ooit meende te vertoeven - alle lichte zowel als alle duistere beelden die je gekend hebt, tot de hoogste verrukking toe - opeens naar je toe schijnen te stromen.

Het is of je opeens rijker en rijker wordt, of je wezen opeens tot berstens toe gevuld wordt met levende herinneringen die zich proberen op

de juiste wijze te combineren met de beelden van dat laatste leven, met alle nieuw gebeuren. Dat kost enige tijd.

Men noemt it wel eens de tijd van de bezinning. Asoka heeft het eens omschreven als het zitten onder de bloeiende boom aan de kloof van de tijd. Heb je jezelf dan gevonden dan behoef je niet meer te spreken of te denken over licht. Dan is er een voortdurende verbinding met alle dingen.

U zult zeggen dat er in de geestenwerelden toch ook wel onaangename dingen moeten zijn. Die zijn er inderdaad. Maar zij zijn niet veel meer dan een toets van schaduw waardoor de zonnigheid van je eigen bestaan benadrukt wordt.

Een enkele keer ontdek je dat er een soort fonkeling in een dergelijke schaduw bestaat. Dan probeer je er contact mee te maken. Je stelt je dan extra open voor dit duister, probeert het even geheel en bewust in je op te nemen. Voor een ogenblik probeer je zelfs je eigen ik als het ware wat te verduisteren zodat je spreken kunt met het duister.

Je drukt dit dan tegen mensen vaak uit als een "afdalen in de duistere sferen". Maar er komt geen afdalen aan te pas. Er zijn geen liften, geen trappen, geen neerzweven. Er is alleen maar dit besef waardoor je opeens de beelden van die ander over te nemen om dat te proberen in die schaduw, in dit duister van de ander, iets van je eigen licht te introduceren.

Wanneer je probeert dit menselijk plastisch te omschrijven worden het gehele werelden over reizen in woeste en gevaarlijke streken, desnoods nog terwijl je gewapend bent met lichtende kruisen of vlammeende zwaarden. Maar dergelijke beelden zeggen in feite niet veel over de werkelijkheid. Zij schijnen mij eerder ontleend te zijn aan Koning Arthur en zijn Tafelronde.

Want zwaarden hebben wij natuurlijk niet nodig. Waarom ook? Het duister kan het licht niet verdragen. Wanneer je de totaliteit eenmaal aanvaardt hebt is je wezen dermate vervuld van alle gedachten, alle krachten, alle inhouden van een gehele kosmos dat een duisterling er als de bliksem van doorgaat en afstand neemt. Al zijn er wel die enige tijd blijven observeren in de hoop dat dit licht in je even zal gaan flakket en en mogelijk zelfs uit zal doven zoals een bergleeuw door het duister kan sluipen terwijl hij kijkt naar de jagers die rond het kampvuur zitten, hun worstjes braden enz., maar de moed niet kan vinden naar dat vuur toe te gaan.

Zo liggen de zaken nu met duisterlingen. Zij hebben de moed niet naar het "licht" dat in je leeft toe te komen. Alleen degenen die in de duisternis reeds de noodzaak begint te gevoelen tot algehele zelfaanvaarding kan de kracht vinden altans een deel van je gedachten en uitstraling te accepteren.

Misschien ben ik niet bepaald goed in het trekken van parallellen. Maar alles wat je voor iemand uit het duister kunt doen wanneer je hem probeert te helpen heeft iets weg van de behandeling die een patient krijgt na een oog-operatie.

De mensen liggen met verbonden ogen, leven in feite in het duister maar krijgen indrukken van buitenaf. Die indrukken moeten dan vooral rustig en toch wat hoopgevend zijn. Op een gegeven ogenblik zeg je: het verband kan er af, maar de kamer blijft voorlopig nog half donker.

Dan ga je langzaam en heel voorzichtig steeds wat meer licht toelaten zodat de ogen leren weer het normale licht te verdragen. Zo gaat het nu ook wanneer je vanuit het licht probeert iemand te helpen die uit het duister komt.

Steeds probeer je iets meer van de kracht en de werkelijkheid van de kosmos waarin je leeft naar de patient toe te zenden, maar dan wel heel zacht en voorzichtig opdat hij zich vooral niet bezeert, er niet van schrikt en langzaam aan zijn nieuwe beeld van wereld en eigen ik te gewennen.

Door dit proces te volvoeren kun je vaak iemand helpen die zonder deze bijstand nog een lange tijd in zelfbeklag naar het licht zou zoeken zonder het te durven vinden.

Wat in feite het criterium vormt: je moet het licht d u r v e n vinden. Hoe gemakkelijk men ook uitroept, dat men het licht en de waarheid heeft en zelfs de eeuwigheid. In feite heeft men die ook. Nu zit er in een dergelijke uitspraak geen werkelijke fout.

De vraag is eerder: wij hebben het licht, wij hebben de eeuwigheid, maar wat moeten wij er mee beginnen? Want in feite durven wij die waarden niet aan. Zeker wanneer wij eenmaal beseffen, dat eeuwigheid niet alleen tijdloosheid betekent, maar in feite gelijktijdigheid van alle dingen.

Wanneer je naar links kijkt zie je bij wijze van spreken Karel de Kale aan het werk, rechts is Cleopatra in een vrijpartij met een zanddader gewild en kijk je nog wat verder, dan zie je achter de modernste flats nog de Bataviëren de Rijn afzakken - ook al kwamen zij niet bij Lobith het lans binnen, want die plaats was er nog niet. En zij dronken bier uit de schedels van hun verslagen vijanden, maar dan wel alleen bij zeer bijzondere rituele aangelegenheden en niet terwijl zij om hun vrouwen zaten te dobbelen.

Wat dit laatste betreft was de emancipatie ook in die dagen al ver genoeg gevorderd dat een vrouw zich niet liet verdobbelen wanneer zij eenmaal een vent had gevonden waar zij werkelijk wat aan vond.

Realiseer u even, wat er achter dit spottende voorbeeld steekt: Je ziet niet alleen de gehele wereld, je ziet al die duizende laagjes van tijd gelijktijdig. En dan pas ga je goed begrijpen dat de tijd in feite niet veel meer is dan het vernis van de werkelijkheid.

Die werkelijkheid is lichtend. Ik kan daarover niets zeggen. Zij is onomschrijfbaar. De werkelijkheid is een vreugde, een totaliteit, een jubel en gelijktijdig een verstillig, een opgaan in.

Maar de tijd met al zijn gebeurtenissen geeft er een bijzondere gloed aan, waardoor het geheel voor ons meer kenbaar wordt. Het is of elk laagje tijd weer op een andere wijze iets van de werkelijkheid voor ons brengt zodat wij de brokstukken die wij als ik al kunnen verwerken tenminste ook kunnen zien en beleven, Er deel aan kunnen hebben.

Maar wanneer je steeds meer van die lagen gelijktijdig gaat ondervinden ontdekt je dat in feite het gebeuren op zich onbelangrijk is omdat de werkelijkheid die in het gebeuren wordt uitgedrukt het enige werkelijk en blijvend belangrijke is.

Tussen haakjes: wanneer ik iemand verveel dan hoor ik het wel. Maar ik dacht dat de meesten van u reeds wat in vakantie-stemming zouden zijn en meende daarom beter eens te spreken over de meest perfecte vakantie-bestemming die er bestaat, de wereld van het licht.

In die wereld is het zo goed dat je zelfs geen v.v.v. nodig hebt om de mensen te lokken. Want de mensen zijn maar al te blij wanneer zij er iets, desnoeds een heel klein brokstukje, van vinden.

Waarom zoeken wij echter dan naar dat licht ook terwijl wij in de stof leven, er niets vanaf weten en zelfs de termen niet bezitten om er ook maar iets van uit te drukken?

Ik heb zo het gevoel, dat wij allen uit het licht komen zodat ons in het begin vaak aarzelende zoeken naar het licht eerder een soort onbestemd gevoel van heimwee is, een nostalgie naar een vergeten tijd, naar een vergeten bestaan.

Maar wanneer wij eenmaal gekonfronteerd worden met delen van dat licht, delen van die werkelijkheid herkennen wij daarin zoveel van onszelf dat wij soms het gevoel hebben herboren te worden, dat wij opeens geheel nieuw bestaan.

Ik geloof dat dit het meest typerende is voor een mens die zoekt naar het licht: Telkens weer heb je het gevoel van een schok, een vage herkenning.

Zeker, de mensen drukken dit allen op hun eigen wijze uit. Er zijn mensen die die schok vertalen en zeggen: ik hoorde een stem die mij een nieuwe

naam gaf. Iets wat je dan maar een duidelijk moet proberen te maken aan een komputer.

Maar of het nu een nieuwe naam is, een nieuwe eigenschap of een nieuwe taak volgens jou, het is alleen maar je eigen interpretatie van het ogenblik dat je beleefde.

Wanneer je - het gebeurt je ook als mens wel eens een keer - uitstijgt boven al die beperkingen en even jezelf vergeet in een mystiek ervaren, die wonderlijke krachten alleen maar opdrinkende zonder in feite te kunnen of willen beseffen wat zij zijn, zul je daaraan niet eens enige herinnering kunnen bewaren. De werkelijkheid die je beleefde wordt vergeten omdat haar werkelijkheid nu eenmaal niet naar de hersenen kan worden overgezet.

Wat overblijft is een gevoel, een hunkering die mompelt: wanneer ik dit nu nog maar eens, al was het voor een enkele keer, zou kunnen beleven.... Waarop je veel krampachtiger gaat zoeken naar het licht.

Je zoekt het dan overal, in een heilsleer, in een systeem, in het aanvaarden van taken voor de mensheid. Dit alles zonder te kunnen begrijpen dat dit begeerde licht er altijd al is.

Ik denk dat de meesten van ons vooral zoeken naar het licht omdat wij niet wetem, niet kunnen beseffen, dat het in ons woont. O, natuurlijk, wij zijn kinderen van licht en duister. Want licht en duister zijn niets anders dan de grenzen waarbinnen het gebeuren van de voor ons kenbare werelden zich afspeelt.

Alles bijeen genomen betekent licht voor ons in feite erkenning, duister ontkenning. En als elk levend wezen is ook in ons de bevestiging van ons eigen bestaan voor ons heel erg belangrijk. Deze bevestiging van de zin, waarde en betekenis van ons bestaan kunnen wij leren ervaren indien wij leren het geheel te erkennen waarvan wij deel zijn.

Het is natuurlijk erg jammer dat over zit alles zovele denkbeelden bestaan die alles behalve reeel zijn. Neem verlossing. Dat kan alleen maar gelden t.a.v. een gebondene. In de tweede plaats betekent die verlossing dan nog niet, dat je vrij wordt gemaakt en verder geen zorgen meer zult hebben.

Het betekent alleen, dat je de vrijheid krijgt om zelf op weg te gaan. Maar dit op weg gaan, dit vinden van de voor het ik passende weg is dan nog steeds een grote moeilijkheid.

De meeste mensen denken "ik krijg het wel thuisbezorgd". Dan stamelen zij iets over het bloed van het Lam of over de beloften die de profeet namens Allah heeft gedaan. Maar daar heb je niets aan - zoals men in Iran nu langzaam maar zeker begint te bemerken. Er zijn daar zelfs al mensen die "mullah" als nullah uitspreken, alleen maar om duidelijk te maken hoe hoog zij dergelijke mensen inschatten.

Zeker, alle godsdiensten geven wel een beeld, maar zij vergeten steeds weer er bij te zeggen dat je het toch werkelijk zelf zult moeten doen. Neem b.v. de christenen eens. Zij allen beweren steeds weer: Jezus heeft ons gezegd "ik ben u de weg en de waarheid".

Best. Daar heb je dan een weg. Voor mijn part is het een 8-baans weg. Maar wanneer je op die weg stil blijft staan, waarkom je dan terecht? Nergens! Of het nu een smalle gevaarlijke weg is, een steg die over steile bergen weet of de meest luxe weg die je je maar voor kunt stellen, wanneer je die weg niet zelf gaat kom je nergens.

Dat is heel iets anders dan de genade die u zou geworden en die in de ogen van velen schijnbaar alle eigen streven overbodig moet maken. De genade is het feit dat je leven moogt. Het is een genade dat je steeds weer in jezelf het licht aanvoelt, dat je ondanks alles steeds weer tot dat licht getrokken voelt. Maar dan moet je die weg ook gaan, zelfs doen.

Het zoeken naar het licht is ons aangeboren. Ik denk dat wij, toen

wij voorhet eerst beseften dat wij bestonden niet opeens geheel wakker waren zodat er in ons iets is blijven hangen van dat grote geheel waarvan wij deel uitmaakten voor wij de grenzen van het ikbewustzijn stelden tussen die grote werkelijkheid en onszelf.

Vanaf die dagen blijven wij ons aangetrokken gevoelen door dat licht, door het alomvattende. Ik wil niemand hier de raad geven zijn geloof te laten vallen. Dat is dwaasheid. Ik raag wel een ieder: wanneer je gelooft, vraag je dan eens af wat je daarin en volgens dit geloof zelf moet doen. Want het gaat ook om jou en niet alleen om hetgeen je wordt gezegd of voor je gedaan wordt.

Houdt je ook niet te veel bezig met de zonden. Zonden zijn natuurlijk heel erg leuk voor mensen die iets zoeken om je mee te dreigen, om je in een bepaald tempo doch het leven te laten marcheren op een wijze die door anderen - wijsgeren e.d. - voor jou is uitgedraacht.

Zonden zijn alleen de dingen die ons scheiden van het licht, van de God in ons. En dat kan een ieder van ons weer anders ervaren. Wanneer wij nu eerst ons eens bezig zouden houden met het licht en niet met het duister, niet ons steeds zouden wijden aan de kennis van alles wat verboden is, alles wat niet mag of zondig is, maar ons zouden beperken tot het beseffen en vervullen van alles wat wij beseffen en vermogen, zouden wij naar mijn bescheiden mening heel wat verder komen.

Al te vaak schijnt mij het zoeken naar het licht bij de mensen te ontaarden in een negatief proces, een poging om eerst eens alles op te sommen wat niet licht is. Dat bemerk je heus vanzelf wel.

Maar als je één straal licht kunt beleven, wanneer je iets in jezelf gevoelt van een gloed, van geluk, kracht, zekerheid en je kunt dit met een ander delen - ook al doe je dit op jouw wijze en met woorden die volgens anderen niet passen of manieren die volgens anderen niet "horen" - zo heb je het enige gedaan wat werkelijk noodzakelijk is om goed te leven.

Je hebt licht gevonden in jezelf, leven, kracht, vertrouwen gevonden in jezelf, in de werkelijkheid en de zinrijkheid van alle bestaan. Dit met anderen te delen is toch veel belangrijker dan het uit het hoofd leefd leren van een catechismus?

Overigens heb ik niets tegen een catechismus hoor. Ik vindt het wel leuk. Telkens komt er iemand die weer een nieuwe schrijft en dan komen er weer vele anderen die het er niet mee eens zijn, zodat er weer van alles veranderd moet worden aan de onveranderlijke waarheid.

Dan komt er een nieuwe, een nieuwere en een zeer nieuwe herziene versie uit tot je je af gaat vragen of de catechismus mogelijk een soort religieuze nieuwe haring is.

Nogmaals: ik heb er werkelijk niets op tegen. Maar wat hebben wij aan die dingen? Zeker, wij kunnen alles wel vereenvoudigen op de bekende wijze; Waartoe zijn wij op aarde? Om God te dienen en de hemel te verdienen.

Maar wie en wat is God dan? Degenen die ons over God vertellen - met veel vaagheden - zijn juist degenen die beweren dat zij gods uitverkoren dienaren zijn ofschoon zij wanneer zij geheel eerlijk zouden zijn, toe zouden moeten geven dat zij in feite meer hun eigen gedrevenheid dienen dan hun beeld van God.

Laat ons eerlijk zijn: wij hebben al die dingen niet zo hard nodig. Een evangelie is goed omdat het ons er aan herinnert dat er iemand als Jezus op aarde heeft geleefd, maar dat betekent nog niet dat wij daarom moeten vergeten dat het geen historisch juiste weergaven, maar propaganda geschriften zijn.

Zoals het goed is voor ons te beseffen, dat er ook andere lichtdragers op aarde zijn geweest. Of wij daarmee nu doelen op een gautama boeda Siddhartha of op een ander. Dan doet de rest niet zo veel terzake. Het feit dat er verlichten bestaan, zelfs op aarde, mensen die het eeuwige licht in zich dragen en het door zich laten schijnen en werken in de wereld, mensen die daardoor deel hebben aan de gehele wereld, desnoods zelfs buiten de tijd

omdat zij het licht bewust in zich droegen, is iets om aan te denken wanneer wij soms onze wereld niet helemaal meer zien zitten.

U leeft immers in een wereld vol van ellende? Atoombommen, verschrikkelijk. Milieuvervuiling, onvoorstelbaar. Dierenmarteling, bestrijden van emancipatie, bevorderen van rassenonderscheid. Het is verschrikkelijk. En heb je dat alles al gehad dan is er nog een kans dat er een nieuw kabinet van Agt komt ook om de stem des volks hier even mee te laten klinken.

Maar wat deren u die dingen eigenlijk? Wat kun je er mee doen? Kun je er iets mee beginnen, kun je er iets werkelijk aan veranderen? Je moogt het natuurlijk proberen en wanneer je daardoor een taak vindr: gnat uw gang.

Maar al die negatieve zaken die wij zo ijverig bestrijden zijn toch niet de werkelijk belangrijke dingen? het werkelijke belang is gelegen in die kleine dingen die wij soms goed doen.

Dat is het zoeken naar het licht. Dat is elk straaltje licht dat er in je leeft, vooral wanneer je leert om dit te gebruiken om de wereld buitern je steeds weer wat lichter te maken.

Want elk lichtstraaltje dat je buiten jezelf laat werken maakt je meer bewust van het licht dat in je leeft en daardoor zal het lichte in de wereld ook in en rond jou steeds meer kenbaar, beleefbaar worden.

Zoeken naar het licht? het is geen zoekplaatje. Wanneer je eerlijk bent weet je het. Je draagt veel licht in jezelf en soms deel je dat licht wel eens met anderen op een wijze waarmede die anderen met wie je deelt het niet geheel eens zijn.

Nou ja, ook al niet zo erg. De hoofdzaak is dat wij licht geven en leren anderen steeds meer licht, vreugde, kracht te geven. Dat is veel belangrijker dan iemand die je zegt: Wat heb je voor mij een mooie illuminatie ontstoken.

Er zijn natuurlijk mensen die als verlichte willen poseren en in feite doen zij alleen denken aan een oude feestverlichting met vetpotten. En daar kregen de joden als moeilijkheden mee in de woestijn toen zij terugverlangden naar de vetpotten van egypte.

Zeker, deze erkenning door anderen is prettig en mogelijk kun je er nog goed van eten ook. Maar wat doet het verder? Niets. Het is beter een heel klein vonkje licht in jezelf te dragen en dit zo nu en dan eens door je in de wereld te laten werken dan alle stellingen en filosofien van de gehele wereld te citeren en alle openbaringen achtereen op te sommen.

Zoeken naar het licht betekent eenvoudig een steeds meer vinden van de God die ook in jezelf woont. Het is een steeds meer bewust die God door jou laten werken zodat je niet alleen maar een deel bent van Zijn schepping maar gelijktijdig deel wordt van het scheppingsproces dat in Hem bestaat en tijdloos is, maar door ons nog steeds in de tijd wordt beleefd.

Wanneer je zo zoekt naar het licht verdwijnt het heimwee en voel je je meer en meer thuis in welke wereld dan ook waar je vertoeft, omdat je weet dat die gehele wereld spreekt met één stem om de zinvolheid der dingen duidelijk te maken. Zoals je dan beseft dat al wat je kunt, bent, doet deel wordt van de vreugde dat je leven moogt.

De vreugde ook dat je in dit leven reeds het vage heimwee ziet veranderen in een steeds groter zekerheid en vreugde om het lichte dat bestaat. En dat is het dan. Wanneer er dus iemand is die even het woord wil grijpen ...

x Moeten wij het tijdelijke waarop u steeds doelt beschouwd als een gesloten systeem waarin de dingen zich steeds herhalen? Of is het geheel open?

- Voor ons ziet het er naar uit - naar dat ligt naar ik meen meer aan onszelf dan aan de kosmos - dat wij steeds weer met gelijksoortige situaties en kondities worden gekonfronteerd.

Ik heb zo het gevoel dat alles wat wij niet niet hebben kunnen verwerken en voor onszelf hebben kunnen beleven als een waar deel van de eeuwigheid

steeds weer zullen blijven ontmoeten tot het ogenblik waarop wij het gebeuren niet meer nodig hebben om de zekerheid bewust in onszelf te beleven.

Je zoudt dus kunnen zeggen, dat het in zekere zin een gesloten systeem lijkt te zijn, maar dan niet een dat door omstandigheden en macht buiten u wordt bepaald, maar voortkomt uit de drijfveren die u in het menselijke bestaan zo goed als in alle vormen van leven steeds verder stuwen.

Dit geldt voor een ieder en is altijd individueel. Bepaalde mensen zullen het wel betreuren, maar je kunt de mens nu eenmaal niet, zelfs niet in de naam van God, normeren op blijvende basis.

Al zou het voor bepaalde gezagsbewusten natuurlijk erg prettig zijn wanneer de koster bij een ieder zou kunnen konstateren: dit is r.k. 415 din. a, dus dit is er een die naar de biechtstoel moet.

Of wanneer een dominee zou kunnen kijken naar het typenummer en zeggen: din nummer 123 o? Geen preken dan maar wel snel een zegen uitspreken. Maar dat bestaat eenvoudig niet.

De mens is en blijft een eenling. Niet omdat hij uniek is in de zin van altijd afgezonderd en slechts een enkel punt in het geheel van de kosmos, maar omdat hij zolang hij zichzelf niet als werkelijk deel van die kosmos kan ervaren en dit aanvaarden, zich zo herleidende tot het ik dat hij in de werkelijkheid is, gebonden blijft aan een zeer persoonlijk proces van bewustwording.

Een ieder heeft eigen achtergrond, ervaringen die van anderen enigszins verschillen en zal zo ook een eigen benadering moeten zoeken om zijn besef van eenheid met het geheel uiteindelijk te kunnen vinden.

Is dit voldoende?

x Dan is dus de weg naar het licht geen oneindige weg, maar je komt zo ergens?

- Een moeilijke vraag. Ik zou willen zeggen dat die weg op zich oneindig is, al is het maar omdat zij een oneindig aantal mogelijkheden omvat.

Voor onszelf is zij inderdaad eindig omdat er een ogenblik komt waarop die weg zich voor ons oplost in het geheel dat wij dan beleven. Wat mogelijk ingewikkeld is, maar wanneer je moeilijke vragen stelt mag je geen gemakkelijke antwoorden verwachten.

x Is de voorstelling van zomerland een product van je eigen gedachten geweest? Of is het ...

- Het is het product van gedeelde gedachten. Je maakt je sfeer, je wereld in samenwerking met anderen, maar meestal onbewust, zelf.

Om een - niet kritisch bedoeld - voorbeeld te geven: Er zit een aantal jonge lui bij een beatband. Er is een lightshow, er wordt vuurwerk afgestoken, de trommelvliezen worden zo belaagd dat de mensen weliswaar niet stom blijven, maar doof dreigen te worden.

Zij zitten daar samen te wiegen. De buitenstaander beleeft het als een soort georganiseerde chaos. Degenen die er te samen in opgaan vinden er echter een soort roes in, een wonderwereld. De golven van geluid schokken door hun lichaam. Zij worden voor een ogenblik deel van iets anders, de massa.

Dat is steeds weer de moeilijkheid: je kunt als buitenstaander niet weten hoe de ander het beleeft. U vindt het mogelijk maar stupide dat de een epileptisch staat de schokken terwijl een ander in dezelfde maat een gitaar staat te vermoorden.

Voor die mensen is dat een bevrijdende ervaring, een gelukstoestand. Pas wanneer je zomerland kunt zien als een geheel van dergelijke stemmingen en begrijpt hoe verschillend een ieder van hen zelfs het geheel van deze denkbeelden kan ervaren, krijgt u enig begrip voor het wezen van zomerland, deze uit denkbeelden gezamenlijk tot standgebrachte schijnwereld.

Waarmede ik hopelijk uw vraag beantwoord heb.

x Hoe neemt de geest de wereld waar vanuit zijn standpunt?

- In feite als een soort gaswolk van denkbeelden waaruit je het een en ander wel kunt uitziften wanneer je het belangrijk vindt. Een soort vaag lumerend geheel.

Wat je ontmoet bestaat in feite meer uit denkbeelden voor je dan uit vormen. Vandaar dat wij soms in mensen schoonheid zien waar een ander dit niet ziet en andersom waar anderen schoonheid menen te zien vaak iets aantreffen van benauwdheid, egoïsme, leegte of iets dergelijks.

Wij zien dus gemeenlijk alleen gedachtenuitstralingen. Wanneer wij proberen dichterbij de wereld te komen is hetgeen wij het meeste waar zullen nemen iets wat u kent als de aura: Een reeks uitstralingen waarin de vorm van het lichaam als een soort holte is uitgespaard maar de trillingen die van dit lichaam uitgaan voor het grootste deel onmiddellijk afleesbaar worden.

In dit laatste geval heb je dus wel contact met de werkelijke, stof-felijke personen, maar toch niet in de vorm waarin U die ziet.

x Het is dus niet zo dat de geesten vanuit de hoogte op de mensen neerzien zoals mensen dit wel op hun medemensen kunnen doen?

- Een dwaas denkbeeld. Uw wereld en de onze lopen in feite door elkaar heen. Misschien is er wel een verkeersweg van zomerland die regelrecht door uw toilet heenloopt. Toch bemerken zij niets van u en u bemerkt niets van hen.

Een geest die zich gekoncentreerd met u bezig houdt zal u natuurlijk wel opmerken, maar toch weer anders reageren dan U. Hij zal dus niet uitroepen: daar zit een luchtje aan of zo, maar zegt eerder: hé, daar is iemand in voor mij moeilijk te ontvangen overpeinzingen verzonken. Wat naar ik hoop duidelijk is. Van de hoogte neerzien doen alleen zij die zich in wezen de mindere gevoelden.

Zo vrienden. Wij hebben enige informatie gegeven en geprobeerd uw visie op leven, leven en bestaan wat te verhelderen. Ik wil daaraan alleen nog het volgende toevoegen:

Waar u ook bent, wat u ook bent, hoe u ook bent, er is altijd licht, in u en ook rond u. Zoekt daarom altijd naar het lichte. Wanneer u in u zelf enige kracht, enige vreugde en licht voelt, probeer dezen te delen met de wereld. Niet door dezen aan de wereld op te leggen maar gewoon delen: proberen een ander wat gelukkiger te maken zonder je verder af te vragen hoe dat zal gaan en of je er ook nog iets voor terug krijgt.

Probeer een ander wat beter te maken, wat sterker, enige moed te geven. Dat is de beste manier om niet alleen te zoeken naar het licht maar om het ook in steeds sterkere mate te vinden.

Ik hoop dat u er op uw wereld- zolang u nog in uw wereld zult mogen vertoeven, - er in zult slagen veel van het licht in en rond U te leren beseffen en zo in de geest tot de werkelijk lichtende wereld toe te treden.

Het zal ons een ware vreugde zijn u te ontvangen zoals u verdient: als een deel van het ware licht waar wij allen toe behoren.

Goeden avond.

—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—

Zo, goeden avond, vrienden.

In het eerste deel van de avond bent u zo druk bezig geweest met het licht en allerhande sferen dat het moeilijk wordt om nu nog iets te gaan vertellen over esoterie.

Ieder spreekt daarvan op zijn eigen wijze. Voor mij is esoterie in feite zo iets als een reis naar de onbekende binnenlanden van Afrika. Binnen ratelen de tamtams, sluipen roofdieren rond en voor je het weet ontdekt men innerlijk nog een oude tempelruïne ook.

Want in de esoterie zijn wij altijd weer druk bezig met het ik, het ik, het ik. Maar zolang ik uitsluitend bezig ben met mijzelf heb ik weinig of geen contact met de wereld.

Nu denk ik dat ware esoterie niets anders is dan een in jezelf de wereld vinden en zo vanuit jezelf de wereld leren begrijpen. Een kennis van mij sprak eens - veel mooier dan ik pleeg te doen - "Wanneer je werkelijk wilt weten hoe iets er uitziet moet je niet alleen binnen rondwalen, maar ook op zijn tijd naar buiten gaan en vandaar eens naar binnen kijken!"

Een gezegde waar volgens mij wel het een en ander in zit. Een ieder heeft natuurlijk zijn eigen wijze dergelijke zaken te bezien en te benaderen. Dat is logisch.

Ik gherinner mij een geval van een esotericus die bij de hemelpoort aankwam. Het is natuurlijk maar een verhaaltje. Maar het kan misschien een bepaalde denkwijze verhelderen.

Het was dus een esotericus en nog een zeer amachtige ook. Nadat hij overleden was heeft hij hijgend en steunen de lange trap beklommen tot hij op het voorpleintje aankwam: u weet wel, dat gezellige plekje waarachter dat gezellige poortwachterhuisje naast het grote hek staat met even daarvoor de witte bank waarop Petrus zijn baard zit te kammen wanneer er eens een ogenblik geen ziel zich komt melden.

Nu heeft hij daarvoor de laatste tijd niet veel tijd, want het is werkelijk buitengewoon druk in zijn nering. Maar regels zijn regels en dus vroeg Petrus de aangekomen naarbinnenkijker wat hij wenste.

De esotericus dacht even na. Hij wilde het heel mooi zeggen en sprak: Ik zoek mijn ware ik...

Tja, antwoordde Petrus. Mogelijk ligt het hier ergens in het gras. Kijk maar eens rond. Neen, riep de zelfonderzoeker uit, niet hier, ik wil het daarbinnen vinden.

Waarop Petrus informeerde hoe het mogelijk was dat hij het binnen verloren had terwijl hij nog buiten stond en van de aarde kwam. De esotericus kwam mooie woorden tekort en steunde: Ik wil zo graag die hemel binnengaan.

Dat is andere koek, reageerde Petrus. Geef mij maar even uw naam en uw geboorte-datum. Met de gegevens liep hij naar een soort typemachine die in het poortwachtershuisje staat - men heeft tegenwoordig telex in de hemel.

Maar ja, met de drukte die er op sommige dagen heerst wordt het noodzakelijk zoveel mogelijk gevallen in redelijke tijd af te handelen. Daarom worden van de poort elektronisch de gegevens doorgegeven aan de hemelse computer.

Zoals u begrijpt kwam het antwoord bijna ogenblikkelijk. Helaas luidde het in dit geval: niet goed, niet kwaad, twijfelgeval. Dat betekent aan de hemelpoort gemeenlijk dat zo iemand behandeld wordt als een kandidaat bij een radioquiz die maar geen kans ziet een goed antwoord te geven of te raden. En zoals u weet wordt je dan door de ondervrager onopvallend opvallend geholpen.

Tja, sprak Petrus dus. U had het zo over dat ware ik. Wat vindt u nu eigenlijk het belangrijkste in de wereld en uw leven? Mijn ware ik, sprak de esotericus - kennelijk iemand die gewend was voet bij stuk te houden.

Ach ja, sprak Petrus. Maar wanneer wij dit nu eens buiten beschouwing laten?

Wat is dan het belangrijkste in het leven en de wereld?

Ik denk de waarheid, meneer. O neen, sprak Petrus, die lezen wij hier niet. Wanneer het nodig is liegen wij zelf. Maar denk nu eens een keer goed na. Wanneer u hier werkelijk naar binnen wilt heeft dit toch een reden. Dan moet er toch werkelijk iets zijn wat voor u het belangrijkste is in alle leven?

De esotericus dacht en dacht, maar hij kon er niet op komen. Waarop Petrus meelevend sprak: Wanneer u hier nu even linksaf slaat komt u bij de eerste deur recht. Dat is een zijle deur. Daarachter vindt u de wachtkamer. Daar kunt u dan rustig een tijdje zitten.

Zodra u meent het te weten moogt u terug komen. Maar wanneer u het over 1000 jaren nog niet weet dan moet u doorgaan naar die grote zwarte ijzeren deur helemaal beneden aan de trap. Dan klopt u daar maar aan. Ik ben er zeker van dat men daar uw ware ik wel voor u zal weten te vinden...

Ik wil niet beweren, dat het u ook zo zal gaan wanneer u aan esoterie doet hoor. Maar het zou kunnen, nietwaar? Of weet u wat het meest belangrijke is in alle leven, alle wereld en zelfs in de esoterie?

Niet? Dan zal ik het u voor deze ene keer vertellen. Liefde. En daarmee bedoel ik dan niet die liefde die tegenwoordig in de steeds vrijer terminologie als sexualiteit of jeugdsport schijnt omschreven te worden.

Het heeft dus niet te maken met rolprenten als de avonturen van drie tiner meisjes of iets dergelijks. De liefde waarop ik doel is gewoon het herkennen van jezelf in de ander. Het is een je verbonden gevoelen met alle leven.

Wanneer je dit eenmaal hebt komt de rest wel alsvanzelf. Wanneer je alle dingen hebt en je hebt de liefde niet ... U weet het wel. Dan heb je nop.

Ik ken trouwen s nog een verhaal dat hier betrekking op heeft - al vrees ik dat het al eens een keer verteld is. Het handelt ook over Petrus, de hemelpoort en degenen die daar komen aankloppen.

In een grote stad gingen twee mensen praktisch gelijktijdig dood. De een was een oud nonnetje, iemand vergrijsd in de dienst aan God en verzuurd door het onvermogen zichzelf en anderen geheel te aanvaarden.

De tweede was een dame die haar beroep in haar dagen ongetwijfeld zou hebben opgegeven als huishoudster ofschoon men daartegen in uw dagen waarschijnlijk prostitué zou zeggen.

De laatste, een struise meid, was echt een goed kind. De twee sukkelde dus naar boven en de deerne hielp de non de voor haar op haar leeftijd toch wel wat stijle trappen op.

De non was voor deze steun en hulp natuurlijk echt dankbaar en mompelde gewoontegetrouw " God zal het u lonen". Waarop de deelhetster op veel duidelijker toon verkondigde " ik hoop dat dat waar is."

Zo kwamen zij dan, de een strompelende en gesteund, de ander blazende en licht hijgende van de lange klim uiteindelijk op het bekende voorpleintje.

Daar zat Petrus op zijn bank en bekeer het stel eens. Want zoals u mogelijk weet kan Petrus heel goed de uitstraling van mensen zien en beoordelen.

Na een ogenblik je verkiëf hij zich, wenkte de zeer rondborstige en tegen betaling met haar charmes zeer royale dame naar zich toe en informeerde " U wilde zeker naar binnen toe?"

Dat werd het nonnetje toch even te machtig. Daar zat nu Petrus, de heilige die zij zo had vereerd dat zij steeds weer zijn sleutels op zijn beeld bijzonder zorgzaam had opgepoetst en die ander ging voor?

Voor het eerst ontdekte zij, dat men zelfs vlak voor de hemel-poort nog erg nijdig kan zijn. Petrus, riep zij uit. Ik ben een non. Ik ben een bruid van Christus en ik zou nu toch wel graag meteen naar binnen willen gaan om mijn verloofde te zien.

Petrus, telt dat dan niet? U kunt toch niet zo maar iemand voor laten gaan en dan nog iemand als deze ... deze ... snol. Zij had dat woord haar hele leven lang niet gezegd, maar nu zei zij het.

Petrus glimlachte eens - al kun je dat nooit zo goed zien met al dat haarwerk dat hij heeft. Maar goed; hij grijsde bijna toen hij, zijn stem tot ernst dwingende, sprak: Zuster, u wilt toch wel even wachten, want wij hebben hier een bijzonder geval.

Hij tikte even op zijn machine, las zonder al te veel verwondering het an woord van de komputer en keerde zich tot de lichte dame. U kunt binnen, schalde hij. Er komen al een paar engelen aan om u plechtig te ontvangen. Zij brengen u meteen naar de four'er waar u eerste klas vleugels krijgt aangensten en kiezen kunt wat u verder wilt: harp, bazuin, zingen of zelfs gewoonweg maar luieren. Waarop de promiscueuze dame bijna blij ontsteld Petrus aankeek en de gederwaardige woorden te voorschijn bracht: Petrus, weet je wel dat ik dat nooit van je verwacht had?

Waarop Petrus wederom diep in zijn baard monkelde en mompelde: Kins, je hebt misschien veel misdaan in de ogen van de mensen en soms in de ogen van God, maar je hebt ook zoveel gedaan voor anderen dat wij over die schoonheidsfoutjes eenvoudig wegkijken.

En daar stond de non en keek, keek. Zij spitste de oren. Om eerlijkte zijn was zij bijna een religieuze hogedrukpan geworden. Ze kookte, ze siste en keek met grote boze wat tranige ogen naar de poortwachter of zij wilde zeggen: Wat matig jij je aan, heilige. Wil je er wel om denken dat ik ook al bijna zalig hben?

Maar regels zijn regels. Dus wende Petrus zich vriendelijk tot haar en vroeg haar naam en geboorte datum. O, zuster Benedicta? Ik zal eens nazien. Och ja, u heette Truusje Janssen in het leven. Ik herinner het mij al weer.

Ondertussen tikte hij, las het snelle antwoord en vervolgde: U bent heel wat jaartjes in het klooster geweest zie ik. Tja, toch heb ik voor u een treurige mededeling: u krijgt eerst nog 720 jaren vagevuur af te werken.

Iiik? Vaagevuuuuur? En die ander laat u zo maar naar binnen gaan?... Jaja, het is moeilijk voor u en moeilijk voor mij om het duidelijk uit te leggen. Maar laat mij het U dan zo zeggen:

U hebt uw God en uw status lief gehad en verder niets. Maar zij die binnen mocht heeft heel de wereld liefgehad en heus niet alleen zoals u dat denkt. Daarom mocht zij naar binnen en moet u nog wat verder rijpen.

Wat een enorme slag was voor het religieuze leven. Trouwens, dergelijke dingen zijn volgens de oude verhalen wel reer voorgekomen. U kent dat verhaal toch wel van dat bruidspaartje dat enige tijd na het birgerlijke huwelijk eindelijk met de auto op weg was naar de kerkelijke huwlijksinzegening?

Een slag. Aanrijding. En alle twee ... u snapt het. Ook zij kwamen al ras oog in oog te staan met Petrus. En petrus is een goede heilige, maar hij heeft nogal de neiging zich voor gelovigen streng aan de regels van de kerk te houden. Wat niet te verwonderen is, want hij is uiteindelijk de eerste paus geweest en dat bevordert op dit gebied toch wel een zeer ambtelijk denken.

Jammer, zo sprak hij dus, dat jullie nog niet getrouwd zijn.

Julie mogen allebei naar binnen hoor. Allebei toegelaten. Maar ja, zij naar de vrouwenafdeling, hij naar de mannenafdeling. Want ongehuwd gemengd, dat doen wij hier niet.

Het vrouwtje huilde bijna, de man keek ook niet bepaald bijzonder vrolijk, terwijl zij argumenteerden: wij zijn toch al een paar maanden voor de wet getrouwd en wij waren juist op weg naar de kerk om daar officieel nog te trouwen.

Ik voel met jullie mee, sprak Petrus. Maar volgens de regels die wij van barmhertigen kregen is alleen een kerkelijk huwelijk geldig. En ik kan moeilijk mijn collegas in de steek laten, nietwaar?

Op dat ogenblik kwam Jezus aan. Die loopt zo nu en dan wel eens langs de poort en kijkt dan in de poortwachterswoning even binnen. Nu zag hij de tranen, de bleke gezichten en informeerde bij zijn driftigste leerling wat er aan de hand was.

Heer, sprak Petrus, die twee zijn wel voor de wet, maar nog niet voor de kerk getrouwd en willen nu samen in de afdeling voor gehuwden. En wij kunnen onze kerk barmhertigen toch niet zo maar in de steek laten ...

Soms heb ik het gevoel, dat ik met die kerk de laatste tijd niet zo veel meer te maken had, meende Jezus. Maar dat kan alles toch best geregeld worden?

Twee gezichten keken opeens hoopvol, Petrus zag er wat verward uit. Want wanneer de baas een beslissing neemt moet hij zich er bij neerleggen en met die opmerking van Jezus vreesde hij, dat de kerkelijke regels geweld zou worden aangedaan.

Jongen, sprak de Heer, dat je nog zo ontstellend aan die dode regels vasthoudt ... Nu ja, je bent altijd een stijfkop geweest. Het is toch zo eenvoudig. Je haalt binnen even een pastoor, laat die deze twee hier trouwen en zij kunnen goed kerkelijk gehuwd naar binnen.

Petrus zuchtte even van verlichting. De regels waren gered, het gezag gehandhaafd en twee jonge zielen gelukkig gemaakt. Toen betrok zijn gezicht wat en aarzelend vroeg hij:

U heeft groot gelijk meester. Maar wij zijn slecht voorzien. Wilt U misschien even op de poort letten, dan vraag ik of men er ons beneden even een wil lenen...

Een oud en in feite wel wat gemeen verhaaltje. Maar het heeft ons wel iets te zeggen, al dacht u misschien dat het met esoterie niet veel uitstaande heeft.

Als het er opaankomt, zijn al onze pretenties en regels niet zo veel waard en lijkt onze leer vol hiaten te zitten. Maar dat hindert niet omdat het enige belangrijke steeds weer is, dat wij het leven lief hebben. De vormen en vormelijkheden doen er niet veel aan toe.

Maar zolang wij ons daarop steeds weer vastleggen en ons bezig houden met formuleringen en niet met de essentie, met de feiten van de grote werkelijkheid, dan kunnen wij ons beter voorbereiden op nog vele duizende jaren in het zweetkamer-tje - pardon, het vagevuur.

Wat er op neerkomt, dat iemand die aan esoterie werkelijk doet zich niet los kan zeggen van de wereld waarin hij leeft. Het lijkt zo gemakkelijk: Laat de wereld maar rotten, wanneer ik maar zalig wordt. Als u soms ook zo een gevoel hebt moet u wel onthouden, dat je nooit werkelijk zalig kunt worden zonder die wereld.

Je kunt nooit helemaal alleen in je eentje opstijgen tot voor de hoogste troon en gelijktijdig de mensheid achter je laten. Want je bent nu eenmaal deel van die mensheid, deel van het leven.

Esoterie is geen kwestie van je even van alles loszeggen om dan te stijgen tot op eenzame hoogten. Werkelijk hoger bewust worden is eerder een kwestie van aanvoelen wat goed is, maar tevens beseffen dat je alleen maar goed kunt zijn als deel van allen.

Op het ogenblik dat ik mij afzonder maak ik ook een grens. Al is het maar het feit dat ik een ander beschouw als een " arme heiden". Want dan heb ik mij in een uitzonderingspositie geplaatst of een ander daarin willen plaatsen en daardoor de eenheid verloochend die de kern en basis is van alle leven.

Weet u, al die hemelpoort verhalen zijn soms wat humoristisch, maar zij zeggen toch wel waarheden als koeien ook. Misschien grijpen wij wel naar dergelijke verhalen en grappen omdat je op deze wijze nog het gemakkelijkste en voor anderen het meest aanvaardbaar de waarheid vertelt.

Trouwens, Jezus heeft dat ook gedaan. evenals vele wijzen, meesters en grote leraren. En waarom. Omdat een gelijkenis vaak de enige wijze is om kort een belangrijke waarheid te zeggen zonder daarbij iemand onnodig op de tenen te trappen.

Zoals het verhaal, dat men in de hemel bepaalde zaken wil gaan moderniseren. Daarop vooruitlopende heeft de Heer gezegd: De auto industrie op aarde staat er zo slecht voor en vele mensen houden zo veel van hun wagentje dat wij vaneelk merk er ook maar een paar moesten importeren.

Zo doen wij de mensen een plezier en hebben wij bovendien een troost voor aankomende heiligen, zaligen en engelen die hun vlieg-brevet nog niet hebben behaald.

Sindsdien kan een ieder die de hemel binnen komt een auto krijgen zodra hij de poort door is. Maar omdat niet een ieder gelijk is en niet iedereen een gelijke wagen onmiddellijk verdiend heeft maakt men onderscheid. Wie binnenkomt krijgt voor de eerste eeuw een wagen toegedeeld die hij pas behoeft in te leveren wanneer hij met zijn vleugels goed uit de weg kan.

Er kwam een klein jodenmannetje aan de poort. Op aarde was het altijd een goed mens geweest. Maar hij had nu eenmaal andere dingen over het leven na de dood geleerd. Toen hij dus daar die mooie smeedijzeren poort zag en daarnaast de zwaar bebaarde Petrus was het enige wat hij uit kon brengen: mesjoché, onmogelijk, niet te geloven ...

Dat went nog wel, meende Petrus en nam de naam en geboortedatum van zijn client op. En even later wenkte hij: je mag naar binnen hoor. O ja, er is een vernieuwing, maar voor jou zal dat geen verrassing zijn denk ik: opzij van de poort staan allerhande auto's. Je zoekt maar uit wat je hebben wilt.

Het kleine mannetje was niet bepaald geneigd met het minste geneegen te nemen als het anders kon zonder iemand te schaden. Even keek het. Toen stapte het in een rolls en weg was het.

De volgende client in de rij was een fabrikant. De man had goed geleefd en mocht naar binnen. Maar hem werd 'n wagen aangewezen: een deux cheveautje. Want, zo meende Petrus, de man had tijdens zijn leven toch wel wat te veel en bovendien op andermans kosten in zeer luxe wafens gereden. Dus kreeg hij een lelijk eendje, dat hij zelf moest besturen en aagezien hij zijn voorganger nog net had zien wegrijden kwaakte hij er zelf nog bij ook.

En wie kwam daar aan lopen? Een echte paus. Hij herkende Petrus meteen en wuifde hem urbi et orbiachtig toe " dag collega ..." Petrus keek even verbaasd " zo gauw had ik je nog niet verwacht zeg. Kom er bij zitten, dan kan ik even de zaak naslaan.

Kom nou, meende de paus. Ik zelf ben toch de sleutelbewaarder? Mij best, sprak Petrus, Gebruik dan je eigen sleutels maar als je naar binnen wilt zonder controle. Als je van die van mij maar afblijft.

Natuurlijk mocht die paus naar binnen. Hij was dan ook heus een heel goede man. Bij de autos bleef hij even staan. Uiteindelijk had ook hij de jodenman al met de rolls zien vertrekken, de fabrieksdirecteur met de lelijke eend en zelfs een onderwijzeres voorbij zien komen in een oude volkswagen.

Dat leek hem alles toch wel erg gezellig, gewend als hij was aan het romeinse verkeer in de tijd, dat hij nog niet op de stoel van Petrus zat. Vanaf zijn uitverkiezing had hij natuurlijk steeds gereden in dure wagens die door geestelijke chauffeurs werden bestuurd en was hij bij bijzondere plechtigheden zelfs door dragers a.h.w. op handen gedragen.

Denkende daaraan sprak hij tot Petrus: in de hemel is kennelijk alles anders. Wat voor vervoermiddel beveelt U mij aan? Waarop Petrus vriendelijk naar links wees en sprak: daar om de hoek vindt u nog wat rolschaatsen. Zoek maar uit, hoor.

Dat klonk de paus toch wel als een grap in de oren en dus informeerde hij, waarom zijn voorganger hem juist deze vervoersmethode wilde aanbevelen. Maar Petrus had zijn woordje klaar:

Luister, jij hebt op aarde in de naam van de Meester zoveel eer genoten en als je recht aanvaard ondanks alle schijn van nederigheid die je de wereld toonde. Vandaar dat het redelijk is dat je nu als de minste begint.

Maar als je wilt kun je misschien over een jaar of vijftig wel engelbewaarder worden en als je daarbij goed je best doet kom je vanzelf wel weer verder. Dan rijdt je over enkele tientallen eeuwen mogelijk al weer in een cadillac - als die dingen er dan tenminste nog zijn, want van duurzaamheid weten de mensen niet al te veel.

Daarop keek de paus nadenkelijk en even later zelfs treurig. Toen sprak hij: wat is het eigenaardig dat zelfs de best willende mensen zichzelf steeds weer bedriegen met hun eigen illusies van hoogheid. En dat was nu het eerste verstandige woord dat hij in vele jaren had gesproken.

O, die paus had natuurlijk ook de nodige zendbrieven geschreven die goed in elkaar zaten, maar die waren dan ook door anderen voor hem opgesteld. Voor zich hield hij het liever bij vroomheid, een lach en een zegening.

Misschien zou het voor ons ook wel eens goed kunnen zijn eens wat meer na te denken. Wat hebben wij nu eigenlijk in ons leven gedaan dat werkelijk de moeite waard is?

Het vinden van een eerlijk antwoord op deze vraag is wel degelijk ook een vorm van esoterie. En denk dan maar niet te lang maar probeer ook te beseffen dat de meeste dingen die je op het eerste gezicht zo de moeite waard vindt in feite zaken zijn die je door omstandigheden en karakter haast niet anders zoudt kunnen doen.

Maar soms die je vrijwillig opeens, zonder te weten waarom, dingen voor anderen. Later denk je dan vaak "eigenlijk ben ik gek." Maar dat zijn dan juist de dingen die het meeste tellen. Want die kwamen werkelijk van jezelf. De rest van je leven blijkt je, wanneer je eerlijk bent, eerder door het lot gedreven te zijn.

Ik heb eens iemand ontmoet die sprak: het noodlot slaat ons met zijn zweep en wij tolleren. Sindsdien is hij enkele malen geinkarneerd en getrouw aan zijn uitspraak is hij eerst een dansende derwish geworden. Hem kennende neem ik aan, dat hij nu geinkarneerd is in een iraneese mullah. Want draaien was zijn specialiteit.

Maar in één ding had deze filosoof in ieder geval gelijk: wij worden door vele dingen voortgedreven, door al wat wij geleerd hebben en door al wat wij zijn.

Daaraan kunnen wij heel weinig verhelpen. Dat is onze verdienste niet of onze ondeugd, dat is eenvoudig onvermijdelijk door datgene wat wij zijn. Maar soms, even, breken wij een keer uit die sleur los. Dan doen wij iets waar niemand aan heeft gedacht, wijzelf ook niet, alleen maar omdat wij het gevoel hebben dat dit op het ogenblik juist is dan bij onze gewoonten blijven. En wanneer wij dat doen hebben wij eindelijk zelf iets gedaan.

Dat is dan iets wat geheel van onszelf stamt. Zeker, dat zijn dingen die de mensen over het algemeen snel vergeten. Maar het zijn ook de dingen die de eeuwigheid blijft vasthouden omdat zij de tekenen zijn in een mens die zich bevrijdt van de banden van gewoonte en druk van buitenaf zodat hij inplaats van te verstarren in theorien eindelijk komt tot het beleven van zijn werkelijk innerlijkste waarden naar de buitenwereld toe.

Tja, wanneer nu nog niemand in slaap is gevallen zal ik nog wel een verhaal moeten vertellen. Vooruit dan maar; er was eens een jongen ... Nu ja, een jongen? Eigenlijk was het eerder een slungel. Zijn vrienden noemden hem wel klein duimpje, maar dat had niets met zijn gestalte te maken. De jongen rookte dan wel niet, maar steeds weer stak hij zelfs op zijn leeftijd nog de duim in de mond en begon te sabbelen.

Deze slungel was er van overtuigd dat er van de wereld niet veel deugde. Wanneer je b.v. hoorde wat hij over allerhande staatslieden te beweren had ... bleef dan ook geen stukje van heel.

En wanneer hij zijn oordeel sprak over zijn medemensen bleken dezen voor hem alleen ingedeeld te kunnen worden in sukkel, stommelingen en ellendelingen. Kennelijk dacht hij, dat hij de enige was die goed was en alles wist.

Het gevolg van deze levenshouding was, dat hij langzaam maar onvermijdelijk afdreef in de richting die de volksmond wel met de verdommenis pleegt te omschrijven. Maar soms vergeet hij die houding even.

Zo klom hij eens hoog in een boom en brak bijna zijn nek bij een poging een kat te redden. Een andere keer zat hij een hele middag naast een klein meisje dat erg droevig zat te huilen en ging pas weer verder toen hij haar zover had dat zij weer kon lachen - hij had toch alle tijd. Want wanneer je toch leeft op rekening van de sociale dienst is tijd niet zo kostbaar meer.

Soms ontmoette hij een kennis die in de put zat. Dan probeerde hij de ander er weer bovenop te praten en frommelde hem een stickie in de hand - ook al had hij zelf niet bepaald veel. Maar als was hij een slungel, hij kon toch op zijn tijd best iets missen.

Zo deelde hij ondanks alles toch steeds weer met anderen. En zo is klein duimpje tot een heel groot duimpje geworden. Want hij is gestorven. Overigens niet op de meest aangename wijze, want hij kreeg van een collega sociale zorg trekker een mes in zijn ribbekast.

Daar niemand er aan dacht deze ernstige steekwond tijdig te laten verzorgen is hij uiteindelijk bij ons terecht gekomen. En wanneer je nu ziet wat daarvan nu over is is dat vreemd genoeg niet iemand die nog steeds doet denken aan die schijnbaar onverschillige knaap met zijn harde en soms niet rechtvaardige kritiek. Maar wel is hij nog steeds iemand die een ander niet kan zien huilen.

Of dat nu alles is? Ja. Dat is alles. Iemand die een ander niet kan zien huilen. Wat een enorme bereiking wanneer je bereid bent alles opzij te zetten, zelfs je eigen belang, wanneer je een ander daardoor meent te kunnen troosten.

Welk een enorme prestatie om zelfs in de wereld waarin hij groot is geworden met alle onaangename dingen die hij heeft moeten doormaken

